

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **M. L. D.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2016, č. j. MV-81519-6/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 28. 7. 2016, č. j. MV-81519-6/SO-2016, jímž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 4. 2016, č. j. OAM-4408-06/TP-2016. Správní orgán I. stupně tímto usnesením dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastavil řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu zahájené na žádost dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v první řadě namítal naprosto nedostatečně zjištěný skutkový stav. Byl si vědom toho, že fikce přechodného pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců skončila v jeho případě dnem nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, zdůraznil však, že jeho argumentace směřovala k § 87f odst. 1 a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Byl toho názoru, že zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je de facto zrušením přechodného pobytu, neboť do rozhodnutí o žádosti je žadatel oprávněn pobývat na území České republiky na základě fikce povolení k přechodnému pobytu; po tomto zrušení přechodného pobytu je pak účastník řízení oprávněn z výjezdního příkazu uděleného v důsledku tohoto zrušení podat žádost o povolení k trvalému pobytu, pokud splňuje podmínku pěti let nepřetržitého pobytu. Konstatoval, že žalovaný se s touto jeho argumentací nevypořádal a dostatečným způsobem nezjistil skutkový stav pro posouzení oprávněnosti podat žádost o povolení k trvalému pobytu.
3. Namítal, že správní orgány se naprosto odmítly vypořádat s přiměřeností rozhodnutí pro žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, ačkoli toto ustanovení stanovuje povinnost správním orgánům posuzovat přiměřenost všech rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců a poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016. Považoval proto rozhodnutí správních orgánů z tohoto důvodu za nepřezkoumatelná. Rozhodnutí správních orgánů podle názoru žalobce odporovala též požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a jsou vydána i v rozporu s § 3 téhož zákona.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které jsou stanoveny v § 68 odst. 3 správního řádu. Byl přesvědčen, že přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jak se vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, z jakých důvodů je považoval za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Zdůraznil, že v daném případě bylo prokázáno, že žalobce nebyl dne 23. 3. 2016 oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu Ministerstvu vnitra, neboť v době podání žádosti na území České republiky pobýval na základě výjezdního příkazu s platností od 9. 3. 2016 do 7. 4. 2016. Podotkl, že v případě zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců tento zákon správním orgánům neumožňuje, aby přihlížely k přiměřenosti takového usnesení.

Ústní jednání soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Právní zástupce žalobce se z ústního jednání soudu nařízeného na 19. 6. 2019 omluvil, přičemž souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti.
6. Žalovaný se k ústnímu jednání nařízenému na 19. 6. 2019 bez omluvy nedostavil, ačkoli k němu byl řádně a včas ve smyslu § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) předvolán.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nevypořádal jeho argumentaci směřující k § 87f odst. 1 a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný k aplikaci § 87f odst. 1 a odst. 5 zákona o pobytu cizinců v případě žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu uvedl, že žalobce na území České republiky před podáním žádosti nepobýval na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, a v jeho případě tedy nebylo postupováno dle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tzn. že v případě žalobce nedošlo k ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87f odst. 1 téhož zákona, jak stanovuje § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v této souvislosti poznamenal, že žalobci zaniklo oprávnění přechodně pobývat na území České republiky dle § 87y zákona o pobytu cizinců dne 15. 12. 2015. Žalovaný se zabýval též otázkou dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, když uvedl, že při aplikaci § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců není správní orgán I. stupně na základě žádného ustanovení tohoto zákona povinen posuzovat, zda zastavení řízení o žádosti žalobce bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené. Z uvedeného je tedy zřejmé, že se žalovaný dostatečně zabýval jak otázkou aplikace § 87f odst. 1 a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tak i otázkou možnosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce. Soud tedy konstatuje, že námitky žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí jsou nedůvodné.
10. Předmětem sporu byla otázka, zda byl žalobce podle zákona o pobytu cizinců oprávněn podat Ministerstvu vnitra žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců, tj. po pěti letech nepřetržitého pobytu na území České republiky. Bylo tedy nutné posoudit, zda žalobce splňoval podmínku pobytových oprávnění uvedených v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tzn. zda na území České republiky ke dni podání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádosti pobýval na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu, na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, nebo během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

11. Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[u]snesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*
12. Podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *[ž]ádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu, na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, nebo během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5, jde-li o cizince, který na území pobývá nepřetržitě 5 let; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.*
13. Podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[m]inisterstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie 1b), který sám není občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území, pokud o to rodinný příslušník občana Evropské unie požádá. Přechodný pobyt rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, ministerstvo dále ukončí, pokud přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a nebo přestal na území pobývat společně s občanem Evropské unie, zejména pokud občan Evropské unie ukončil svůj pobyt na území nebo mu byl přechodný pobyt na území zrušen, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie.*
14. Podle odst. 5 téhož ustanovení *[p]okud ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území z důvodu uvedeného v odstavci 1, stanoví lhůtu k vycestování vždy 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu na území; cizinec je v této lhůtě oprávněn podat ministerstvu na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo, jde-li o cizince, který na území pobývá nepřetržitě 5 let, o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68. Pokud cizinec podá ve lhůtě podle věty první žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území nadále považuje za pobyt na základě povolení k přechodnému pobytu.*
15. Mezi účastníky přitom nebylo sporu o tom, že žalobce požádal dne 11. 6. 2015 o vydání povolení k přechodnému dle § 87b zákona o pobytu cizinců, přičemž řízení o této žádosti bylo ke dni 15. 12. 2015 pravomocně ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 12. 2015, č. j. MV-166116-4/SO-2015, tak, že žalobcova žádost o vydání daného povolení byla zamítnuta. Dále nebyla mezi účastníky sporná okolnost, že si žalobce dne 9. 3. 2016 převzal výjezdní příkaz s platností od 9. 3. 2016 do 7. 4. 2016. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že žalobce svou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podal u správního orgánu I. stupně dne 23. 3. 2016. Soud dále podotýká, že při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud tedy nemůže v posuzované věci zohlednit, že svým rozsudkem ze dne 28. 2. 2018, č. j. 15 A 167/2015-46, www.nssoud.cz, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2015, č. j. MV-166116-4/SO-2015, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Z uvedeného plyne, že žalobce dne 23. 3. 2016, kdy podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu. K povaze výjezdního příkazu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 16/2005-34, publ. pod č. 808/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž dovedl, že oprávněné orgány jsou povinny udělit výjezdní příkaz z moci úřední vždy, když nastane zákonem předvídaná skutečnost. Policii, resp. Ministerstvu vnitra se zde neukládá rozhodnout, zda výjezdní příkaz udělí, či nikoli, jinými slovy neukládá se jim posoudit, zda jsou v tom kterém případě dány podmínky pro jeho udělení, či nikoli, a podle toho rozhodnout, nýbrž ukládá se jim tento příkaz udělit vždy, když nastane zákonem předvídaná skutečnost (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 81/2013-19, www.nssoud.cz). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že výjezdní příkaz se jako administrativní opatření udělí vždy při existenci skutečností předvídaných v § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Výjezdní příkaz slouží pouze jako doklad, resp. administrativní opatření, které sice cizince opravňuje k přechodnému pobytu na území a nelze je prodloužit, přičemž toto opatření je vydáváno jen na krátkou dobu a za striktně stanoveným účelem, kterým je provedení neodkladných úkonů a vycestování z území. Vzhledem k povaze výjezdního příkazu je zřejmé, že oněmi neodkladnými úkony jsou úkony směřující k naplnění cíle výjezdního příkazu, kterým je pouze vycestování z území České republiky. Žádost o získání jiného pobytového oprávnění však za takový úkon považovat nelze. Výjezdní příkaz tudíž není oprávněním k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, jak předvídá § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pobyt na území České republiky na základě výjezdního příkazu tedy nelze považovat za pobyt na dlouhodobé vízum, které by žalobce opravňovalo podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu Ministerstvu vnitra dle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
17. Soud dále upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 7 Azs 43/2018-25, www.nssoud.cz, který se zabýval skutkově i právně shodnou problematikou. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*stěžovatel nebyl podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu, jelikož v době podání předmětné žádosti pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu. Ministerstvo proto nepochybovalo, když správní řízení o jeho žádosti ze dne 7. 11. 2012 zastavilo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců*“.
18. Soud považuje za zcela bezpředmětnou účelovou argumentaci žalobce spočívající v tom, že zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je de facto zrušením přechodného pobytu, neboť do rozhodnutí o žádosti je žadatel oprávněn pobývat na území České republiky na základě fikce povolení k přechodnému pobytu, a že po tomto zrušení přechodného pobytu je pak účastník řízení oprávněn z výjezdního příkazu uděleného v důsledku tohoto zrušení podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Je třeba opětovně zdůraznit, že žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu byla pravomocně zamítnuta dne 15. 12. 2015 a tímto dnem mu zanikla i fikce přechodného pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného plyne, že žalobci nebylo vydáno povolení k přechodnému pobytu, a tudíž ani nemohlo dojít k jeho zrušení. Smyslem fikce povoleného pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců je pak pouze ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do pravomocného rozhodnutí o své žádosti setrvat na území České republiky. Fikce pobytu však v žádném případě nevyvolává stejné účinky jako povolení přiznané na základě proběhlého řízení. Takže ani zánikem fikce pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nedochází ke zrušení přechodného pobytu, a to ani de facto, jak se snaží tvrdit žalobce. Soud pro úplnost zdůrazňuje, že žalobci nebyl před podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu ukončen přechodný pobyt a nebyla mu stanovena lhůta k vycestování ve smyslu § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Podstatná pro posuzovanou věc přitom je pouze skutečnost, že žalobce v době podání žádosti pobýval na území České republiky pouze na základě výjezdního příkazu, který není pobytovým oprávněním obsaženým v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, které by žalobce opravňovalo k podání žádosti Ministerstvu vnitra.

19. Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, pokud řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců zastavil dle § 169 odst. 8 písm. c) téhož zákona, a žalovaný postupoval správně, když zmíněné usnesení o zastavení řízení potvrdil. Námitky žalobce jsou proto nedůvodné.
20. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nemohla být v dané věci řešena, neboť řízení bylo zastaveno a o žádosti žalobce nebylo meritorně rozhodováno. Proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případnými dopady zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, nebo ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, www.nssoud.cz). K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, www.nssoud.cz, zdejší soud uvádí, že závěry uvedeného rozsudku nelze na posuzovanou věc vztáhnout, jelikož Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku své závěry formuloval k rozhodnutím o zrušení přechodného pobytu, nikoli však k procesnímu usnesení vydanému dle § 169c odst. 8 zákona o pobytu cizinců. Námitka žalobce, že správní orgány měly v jeho případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, není důvodná. Soud dále dodává, že pokud správní orgány neměly povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, nemohly tak ani postupovat v rozporu s § 3 správního řádu, jestliže nezjišťovaly skutkový stav k této otázce.
21. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. června 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.